

*Agatha
Christie*

ΤΑ
ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ
ΤΟΥ ΗΡΑΚΛΗ
ΠΟΥΑΡΟ

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Τα Χριστούγεννα του Ηρακλή Πουαρό**
ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ: **Hercule Poirot's Christmas**
Από τις Εκδόσεις **HarperCollinsPublishers**, Λονδίνο 2001
ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: **Agatha Christie**
ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: **Χρήστος Καψάλης**
ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: **Γιώργος Γιαννούσης**
ΜΑΚΕΤΑ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: **Τζίνα Γεωργίου**
ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: **Ραλλού Ρουχωτά**

© Agatha Christie Limited, 1938. All rights reserved.
AGATHA CHRISTIE, POIROT, the Agatha Christie Signature and the AC Monogram Logo are registered trademarks of Agatha Christie Limited in the UK and elsewhere.
All rights reserved.
© Εξωφύλλου: **HarperCollinsPublishers Ltd.**
© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2019

Πρώτη έκδοση: Εκδόσεις **Λυχνάρι**, με τον τίτλο «**Εφιαλτικά Χριστούγεννα**»
Δεύτερη έκδοση: Εκδόσεις **ΨΥΧΟΓΙΟΣ**, Νοέμβριος 2019
Τρίτη έκδοση: **Δεκέμβριος 2023**

ISBN 978-618-01-5445-0

Τυπώθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση, σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτίου.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής αδείας του εκδότη κατά οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε. | PSICHOGIOS PUBLICATIONS S.A.
Από το 1979 Publishers since 1979

Έδρα:	Head Office:
Τατοΐου 121, 144 52 Μεταμόρφωση	121, Tatoiou Str., 144 52 Metamorfossi, Greece
Βιβλιοπωλείο:	Bookstore:
Εμμ. Μπενάκη 13-15, 106 78 Αθήνα	13-15, Emm. Benaki Str., 106 78 Athens, Greece
Τηλ.: 2102804800	Tel.: 2102804800

e-mail: info@psychogios.gr
psychogios.gr

Agatha
Christie

ΤΑ
ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ
ΤΟΥ ΗΡΑΚΛΗ
ΠΟΥΑΡΟ

Μετάφραση: Χρήστος Καψάλης

Αγαπημένε μου Τζέιμς,

*Ανέκαθεν υπήρξες ένας από τους πλέον πιστούς και καλόγνω-
μους αναγνώστες μου και για τον λόγο αυτό προβληματίστηκα σο-
βαρά όταν έλαβα από εσένα ένα επικριτικό σχόλιο.*

*Διαμαρτυρόσουν πως οι φόνοι μου κατέληγαν υπερβολικά εκλε-
πτυσμένοι – αναιμικοί, για την ακρίβεια. Λαχταρούσες «έναν ωραίο,
βίαιο φόνο με μπόλικο αίμα». Έναν φόνο όπου δε θα μπορούσε να
υπάρξει η παραμικρή αμφιβολία ότι επρόκειτο για φόνο!*

*Έτσι, αυτή είναι η ιστορία που ζήτησες, γραμμένη για σένα. Ελ-
πίζω να σου αρέσει.*

*Με στοργή,
η κουινιάδα σου Άγκαθα*

Τα κυριότερα πρόσωπα του έργου

Ηρακλής Πουαρό

Βετεράνος Βέλγος ντετέκτιβ. Καλείται να διαλευκάνει την υπόθεση.

Συνταγματάρχης Τζόνσον

Διοικητής της τοπικής αστυνομίας. Φιλοξενεί τον Πουαρό.

Επιθεωρητής Σάγκντεν

Υφιστάμενος του Τζόνσον, έχει αναλάβει τη διερεύνηση της υπόθεσης.

Σίμεον Λι

Ηλικιωμένος και ιδιότροπος εκατομμυριούχος. Το θύμα της υπόθεσης.

Άλφρεντ Λι

Ο πρωτότοκος γιος του Σίμεον, εγκατεστημένος μόνιμα στο σπίτι με τη σύζυγό του. Έχει αναλάβει τη διοίκηση των οικογενειακών επιχειρήσεων και φροντίζει αγόγγυστα τον πατέρα του.

Λίντια Λι

Σύζυγος του Άλφρεντ.

Τζορτζ Λι

Γιος του Σίμεον, βουλευτής και οικονόμος στα όρια της τσιγκουνιάς.

Μάγκνταλεν Λι

Η κατά πολύ νεότερη σύζυγος του Τζορτζ.

Ντέιβιντ Λι

Γιος του Σίμεον, καλλιτέχνης. Είχε χρόνια να επικοινωνήσει με τον πατέρα του.

Χίλντα Λι

Σύζυγος του Ντέιβιντ Λι.

Χάρι Λι

Γιος του Σίμεον Λι. Το «μαύρο πρόβατο» της οικογένειας. Τυχοδιώκτης και ταξιδευτής.

Πιλάρ Εστραβάδος

Εγγονή του Σίμεον, Ισπανίδα κατά το ήμισυ. Φτάνει στο σπίτι καλεσμένη του παππού της.

Στίβεν Φαρ

Γιος ενός άλλοτε συνεταίρου του Σίμεον Λι από τη Νότια Αφρική.

Χόρμπερι

Προσωπικός υπηρέτης και νοσοκόμος του Σίμεον Λι.

Τρεσίλιαν

Ο ηλικιωμένος μπάτλερ του σπιτιού. Εργάζεται για την οικογένεια από την εποχή που τα παιδιά του Σίμεον Λι ήταν μικρά.

Μέρος Πρώτο

22α Δεκεμβρίου

Ο Στίβεν σήκωσε τον γιακά του παλτού του, καθώς προχωρούσε με γοργό βήμα στην αποβάθρα. Ένα παχύ στρώμα ομίχλης σκέπαζε τον σταθμό. Οι πελώριες ατμομηχανές σφύριζαν μακρόσυρτα, απλώνοντας σύννεφα ατμού στην παγερή ατμόσφαιρα. Τα πάντα ήταν λερά, καλυμμένα από την κάπνα.

Τι απαίσια χώρα... τι απαίσια πόλη! αναλογίστηκε με αποστροφή ο Στίβεν.

Ο αρχικός ενθουσιασμός του για το Λονδίνο, τα καταστήματά του, τα εστιατόριά του, τις καλοντυμένες, γοητευτικές γυναίκες του είχε ξεθωριάσει. Πλέον στα μάτια του η πόλη φάνταζε σαν ένα λαμπερό πετράδι καρφωμένο σε κάποιο θλιβερό πλαίσιο.

Μακάρι να βρισκόταν πίσω στη Νότια Αφρική τώρα... Ένιωσε ένα σφίξιμο από τη νοσταλγία για τον τόπο του· τον ήλιο, τον γαλανό ουρανό, τους ολάνθιστους κήπους... εκείνους τους θάμνους τούς κατάφορτους με μπλε γιασεμιά, τις περικοκλάδες που σκαρφάλωναν σε κάθε καλύβι.

Κι εδώ... βρομιά, λέρα και απέραντα πλήθη που κινούνταν, βιάζονταν, διαγκωνίζονταν. Αεικίνητα μυρμήγκια που πηγαينوέρχονταν εργατικά ολόγυρα στη μυρμηγκοφωλιά τους.

Μακάρι να μην είχα έρθει, σκέφτηκε προς στιγμήν.

Τότε θυμήθηκε τον σκοπό του· τα χείλη του σφίχτηκαν αποφασιστικά, σχηματίζοντας μια ευθεία γραμμή. Όχι, που να πάρει ο διάολος, δε θα έκανε πίσω! Χρόνια σχεδίαζε αυτή τη στιγμή. Χρό-

νια σκόπευε να κάνει αυτό που ετοιμαζόταν να κάνει. Ναι, θα προχωρούσε κανονικά!

Εκείνος ο στιγμιαίος δισταγμός, εκείνη η απρόσμενη αμφισβήτηση του εαυτού του, *Γιατί; Αξίζει τον κόπο; Γιατί αυτή η εμμονή στο παρελθόν; Γιατί δεν είναι προτιμότερη η λήθη;*, όλα αυτά δεν ήταν παρά εκφάνσεις αδυναμίας. Δεν ήταν κανένα αγοράκι να αλλάζει κατεύθυνση και πορεία από τα τερτίπια μιας στιγμής. Ήταν άνδρας σαράντα ετών, μυαλωμένος και σίγουρος για τον εαυτό του. Θα προχωρούσε κανονικά. Θα έκανε αυτό που είχε έρθει να κάνει στην Αγγλία.

Επιβιβάστηκε στο τρένο και προχώρησε στον διάδρομο του βαγονιού αναζητώντας μια θέση. Είχε απομακρύνει με ένα νεύμα έναν αχθοφόρο που έκανε να τον πλησιάσει, και κουβαλούσε ο ίδιος τη βαλίτσα του από ακατέργαστο δέρμα. Έστρεφε το βλέμμα του στις διαδοχικές καμπίνες. Το τρένο ήταν γεμάτο. Απέμεναν μόλις τρεις μέρες ως τα Χριστούγεννα. Ο Στίβεν Φαρ κοιτούσε δυσσαρεστημένος τα κατάμεστα βαγόνια.

Άνθρωποι! Ατελείωτοι, αμέτρητοι άνθρωποι! Κι όλοι τους τόσο... τόσο... ποια ήταν η λέξη που γύρευε... τόσο αδιάφοροι στην όψη! Τόσο παρόμοιοι, τόσο φρικτά παρόμοιοι! Εκείνοι που δεν είχαν φάτσες σαν πρόβατα είχαν φάτσες σαν κουνέλια, σκεφτόταν. Ορισμένοι φλυαρούσαν ή μουρμούραγαν. Κάποιοι προχωρημένα μεσήλικες άνδρες μούγκριζαν. Αυτοί περισσότερο σε γουρούνια έφερναν. Ακόμη και οι κοπέλες, λεπτές, με πρόσωπα σε σχήμα αυγού και χείλη βαμμένα άλικά, ήταν καταθλιπτικά ομοίομορφες.

Θυμήθηκε με μια ξαφνική νοσταλγία τις απέραντες σαβάνες, ηλιοψημένες και ερημικές...

Και τότε, ξαφνικά, όπως έκανε να κοιτάξει σε μια καμπίνα, ένιωσε να σκαλώνει η ανάσα του. Αυτή η κοπέλα ήταν αλλιώτικη. Μαύρα μαλλιά, πλούσια, κρεμώδης επιδερμίδα, μάτια που ανάδιναν το βάθος και το σκότος της νύχτας. Το θλιμμένο, περήφανο βλέμμα του Νότου... Ήταν ολότελα παράταιρο να κάθεται

αυτή η κοπέλα σε αυτό το τρένο, ανάμεσα σε αυτούς τους αδιάφορους, γκρίζους ανθρώπους, ήταν ολότελα παράταιρο να ξεκινά για να ταξιδέψει στη θλιβερή ενδοχώρα της Αγγλίας. Κανονικά θα έπρεπε να βρίσκεται σε ένα μπαλκόνι, με ένα τριαντάφυλλο στα χείλη της, μια μαύρη δαντέλα να σκεπάζει το περήφανο κεφάλι της, και θα έπρεπε επίσης να υπάρχουν σκόνη και λάβρα, και η οσμή του αίματος, η οσμή μιας αρένας στην ατμόσφαιρα... Κανονικά θα έπρεπε να βρίσκεται κάπου θεσπέσια, όχι στριμωγμένη σε μια γωνιά κάποιου βαγονιού τρίτης θέσης.

Ο Στίβεν ήταν άνδρας παρατηρητικός. Δεν του ξέφυγαν ούτε πως το μικρό μαύρο πανωφόρι και το φουστάνι της ήταν τριμμένα ούτε η φτηνή ποιότητα των υφασμάτων των γαντιών της, τα πολυφορεμένα παπούτσια της, αλλά και η περήφανη πινελιά της κατακόκκινης τσάντας που κρατούσε. Συνολικά, όμως, η αρχοντιά ήταν το χαρακτηριστικό που συνέδεσε ο Στίβεν με την κοπέλα. Ήταν πράγματι υπέροχη, φίνα, εξωτική...

Τι, στον δαίμονα, γύρευε σε αυτή τη χώρα της ομίχλης, του κρύου και των διαρκώς βιαστικών εργατικών μυρμηγκιών;

Πρέπει να μάθω ποια είναι και τι δουλειά έχει εδώ... Πρέπει να μάθω... σκέφτηκε.

II

Η Πιλάρ καθόταν στριμωγμένη δίπλα στο παράθυρο και σκεφτόταν πόσο παράξενα μύριζαν οι Άγγλοι... Αυτό ήταν που της είχε προκαλέσει τη μεγαλύτερη αίσθηση στην Αγγλία: η διαφορά στις μυρωδιές. Δε συναντούσες πουθενά την ευωδιά του σκόρδου, τη μυρωδιά της σκόνης· ακόμη και τα αρώματα σπάνιζαν. Σε αυτό το βαγόνι, τώρα, απλώνονταν η μυρωδιά της ψυχρής κλεισούρας, η μηχανική μυρωδιά των τρένων, η μυρωδιά σαπουνιού, καθώς και μια άλλη, πολύ δυσάρεστη μυρωδιά... η οποία αναδινόταν, είχε την αίσθηση, από τον γούνινο γιακά της καρδαμωμένης γυναίκας

που καθόταν δίπλα της. Η Πιλάρ μύρισε διακριτικά, εισπνέοντας διστακτικά την οσμή των σβόλων της ναφθαλίνης. *Τι αλλόκοτο να αποφασίσεις να βάλεις αυτή τη μυρωδιά πάνω σου*, σκέφτηκε.

Ακούστηκε ένα σφύριγμα. Μια στεντόρεια φωνή κάτι ανακοίνωσε και το τρένο, με ένα ξαφνικό τίναγμα, άρχισε να αφήνει πίσω του τον σταθμό. Είχαν ξεκινήσει. Το ταξίδι της είχε αρχίσει...

Η καρδιά της χτυπούσε λίγο γρηγορότερα. Άραγε, θα πήγαιναν όλα καλά; Θα κατόρθωνε να πετύχει αυτό που είχε βάλει σκοπό; Σίγουρα, σίγουρα... είχε σκεφτεί τα πράγματα τόσο προσεκτικά... Ήταν προετοιμασμένη για κάθε ενδεχόμενο. Α, ναι, θα τα κατάφερνε... έπρεπε να τα καταφέρει...

Οι άκρες των κόκκινων χειλιών της Πιλάρ ανασηκώθηκαν. Ξαφνικά έμοιαζε σκληρό εκείνο το στόμα. Σκληρό και άπληστο... σαν το στόμα ενός παιδιού ή ενός γατιού... ένα στόμα που γνώριζε μονάχα αυτά που λαχταρούσε, ενώ η λέξη έλεος εξακολούθουσε να του είναι άγνωστη.

Κοίταξε ολόγυρα με την ειλικρινή περιέργεια ενός παιδιού. Όλοι αυτοί οι άνθρωποι, επτά στο σύνολο... πόσο αστείο ήταν οι Άγγλοι! Όλοι τους έμοιαζαν τόσο πλούσιοι, τόσο καλοστεκούμενοι... τα ρούχα, τα παπούτσια τους... Α, το δίχως άλλο η Αγγλία ήταν μια πολύ πλούσια χώρα, όπως άκουγε πάντοτε η Πιλάρ. Όμως δεν ήταν όλοι τους χαρούμενοι... όχι, οπωσδήποτε δεν ήταν χαρούμενοι.

Ήταν γοητευτικός εκείνος ο άνδρας που έστεκε στον διάδρομο... Η Πιλάρ τον έβρισκε πολύ γοητευτικό. Της άρεσαν το βαθιά μαυρισμένο πρόσωπό του, η μύτη με την ψηλή ράχη και οι τετράγωνοι ώμοι του. Ταχύτερα απ' ό,τι θα μπορούσε οποιαδήποτε νεαρή Αγγλίδα, η Πιλάρ κατάλαβε πως ο άνδρας τη θαύμαζε. Δεν τον είχε κοιτάξει ούτε μία φορά κατευθείαν, όμως ήξερε άριστα πόσες φορές την είχε κοιτάξει εκείνος και τι ακριβώς ύφος είχε.

Κατέγραψε τα γεγονότα αυτά χωρίς να εκδηλώσει κάποιο ιδιαίτερο ενδιαφέρον ή συναίσθημα. Καταγόταν από μια χώρα όπου ήταν δεδομένο πως οι άνδρες κοιτούσαν τις γυναίκες και δεν προ-

σπαθούσαν άσκοπα να αποκρύψουν αυτό το γεγονός. Αναρωτήθηκε αν ο άνδρας ήταν Άγγλος' αποφάσισε πως δεν ήταν.

Παραείναι ζωντανός, παραείναι αληθινός για να είναι Άγγλος, αποφάσισε η Πιλάρ. *Κι όμως, είναι ξανθός. Μπορεί να είναι Αμερικανός.* Έμοιαζε, της φάνηκε, με εκείνους τους ηθοποιούς που είχε δει στις καουμπόικες ταινίες.

Ένας φροντιστής άνοιξε σπρώχνοντας δρόμο για να περάσει από τον διάδρομο.

«Πρώτο γεύμα, παρακαλώ. Πρώτο γεύμα. Λάβετε τις θέσεις σας για το πρώτο γεύμα».

Οι επτά επιβάτες στην καμπίνα της Πιλάρ έδειξαν όλοι τους στον φροντιστή εισιτήρια για το πρώτο γεύμα. Σηκώθηκαν ταυτόχρονα σαν ένας άνθρωπος και η καμπίνα ξαφνικά έμεινε έρημη και ήσυχη.

Η Πιλάρ έσπευσε να σηκώσει το παράθυρο, που το είχε κατεβάσει μερικούς πόντους μια γκριζομάλλα κυρία με στρατιωτική όψη που καθόταν στην απέναντι γωνία. Στη συνέχεια απλώθηκε για να βολευτεί στη θέση της και κοίταξε έξω από το παράθυρο, τα βόρεια προάστια του Λονδίνου. Δεν έστρεψε το κεφάλι της στο άκουσμα της πόρτας που άνοιγε. Ήταν ο άνδρας από τον διάδρομο και η Πιλάρ ήξερε, φυσικά, πως είχε περάσει στην καμπίνα με σκοπό να της μιλήσει.

Συνέχισε να κοιτάζει σκεπτική έξω από το παράθυρο.

«Μήπως θα θέλατε να κατεβάσω το παράθυρο;» είπε ο Στίβεν Φαρ.

«Το αντίθετο. Μόλις το άνοιξα», απάντησε μετρημένα η Πιλάρ. Μιλούσε τα αγγλικά άπταιστα, αλλά είχε μια ελαφριά προφορά. Στη διάρκεια της παύσης που ακολούθησε ο Στίβεν σκέφτηκε:

Θεσπέσια φωνή. Κρύβει τον ήλιο μέσα της... Είναι θερμή σαν μια καλοκαιρινή βραδιά...

Η Πιλάρ σκέφτηκε:

Μου αρέσει η φωνή του. Είναι μεγάλη και δυνατή. Είναι γοητευτικός... ναι, είναι γοητευτικός.

«Έχει πολύ κόσμο το τρένο», είπε ο Στίβεν.

«Α, ναι, πράγματι. Οι άνθρωποι φεύγουν από το Λονδίνο, φαντάζομαι, επειδή είναι τόσο μαύρα εκεί».

Η Πιλάρ δεν είχε μεγαλώσει με την εντύπωση πως ήταν έγκλημα να μιλάς σε αγνώστους στα τρένα. Μπορούσε να φροντίσει τον εαυτό της καλά όπως κάθε κοπέλα, όμως δεν κουβαλούσε τέτοιου είδους ταμπού.

Αν ο Στίβεν είχε μεγαλώσει στην Αγγλία, ίσως και να αισθανόταν αμήχανα στην προοπτική να πιάσει κουβέντα με μια νεαρή γυναίκα. Όμως ο Στίβεν ήταν μια φιλική ψυχή, που έβρισκε απολύτως φυσικό να μιλά σε οποιονδήποτε αν είχε τη διάθεση.

Χαμογέλασε χωρίς ίχνος δισταγμού.

«Το Λονδίνο τελικά είναι απαίσιο μέρος, δε βρίσκετε;» είπε.

«Α, ναι. Καθόλου δε μου αρέσει».

«Ούτε κι εμένα».

«Δεν είστε Άγγλος, σωστά;» ρώτησε η Πιλάρ.

«Βρετανός είμαι, όμως κατάγομαι από τη Νότια Αφρική».

«Α, μάλιστα, έτσι εξηγείται».

«Εσείς από το εξωτερικό έχετε έρθει;»

Η Πιλάρ έγνεψε καταφατικά. «Από την Ισπανία».

Ο Στίβεν έδειξε ενδιαφέρον.

«Αλήθεια; Από την Ισπανία; Είστε Ισπανίδα, λοιπόν;»

«Μισή Ισπανίδα. Η μητέρα μου ήταν Αγγλίδα. Αυτός είναι ο λόγος που μιλώ τα αγγλικά τόσο καλά».

«Τι γίνεται με αυτόν τον πόλεμο που έχει ξεσπάσει στα μέρη σας;» ρώτησε ο Στίβεν.

«Τρομερή κατάσταση, ναι... πολύ θλιβερή. Έχουν προκληθεί ζημιές... εκτεταμένες... ναι».

«Εσείς με ποια πλευρά είστε;»

Οι πολιτικές θέσεις της Πιλάρ έμοιαζαν μάλλον αόριστες. Στο χωριό απ' όπου καταγόταν, εξήγησε, κανείς δεν είχε δώσει ιδιαίτερη σημασία στον πόλεμο. «Δεν έχει συμβεί κάτι κοντά μας, καταλαβαίνετε... Ο δήμαρχος προφανώς είναι άνθρωπος της κυβέρ-

νησης, οπότε είναι με την κυβέρνηση, και ο ιερέας είναι με τον στρατηγό Φράνκο, όμως οι περισσότεροι χωριανοί είναι απασχολημένοι με τα αμπέλια και τα χωράφια τους, δεν προλαβαίνουν να ασχοληθούν με τέτοια ζητήματα».

«Ωστε δε σημειώθηκαν συγκρούσεις στην περιοχή κοντά σε εσάς;»

Η Πιλάρ απάντησε αρνητικά. «Πάντως, όταν ταξίδεψα με το αμάξι», εξήγησε, «σε ολόκληρη τη χώρα είδα πολλές καταστροφές. Και είδα μια βόμβα να πέφτει και να καταστρέφει ένα αμάξι... ναι, και μια άλλη κατέστρεψε ένα σπίτι. Ήταν πολύ συναρπαστικό!»

Ο Στίβεν Φαρ χαμογέλασε αμυδρά.

«Ωστε έτσι σας φάνηκε;»

«Ήταν και ενοχλητικό επίσης», εξήγησε η Πιλάρ. «Επειδή ήθελα να συνεχίσω το ταξίδι μου, μα ο οδηγός του αμαξιού μου σκοτώθηκε».

«Κι αυτό δε σας τάραξε;» ρώτησε ο Στίβεν παρατηρώντας την. Τα μεγάλα σκούρα μάτια της Πιλάρ γούρλωσαν.

«Όλοι κάποια στιγμή θα πεθάνουν! Έτσι είναι, σωστά; Αν ο θάνατος έρθει από τον ουρανό... μπαμ... ξαφνικά, είναι το ίδιο με κάθε άλλο θάνατο. Ο άνθρωπος ζει για ένα διάστημα, ναι, και μετά πεθαίνει. Έτσι συμβαίνει σε αυτόν τον κόσμο».

Ο Στίβεν Φαρ γέλασε.

«Δε νομίζω πως είστε ειρηνόφιλη».

«Δε νομίζετε πως είμαι... τι πράγμα;» Η Πιλάρ έμοιαζε απορημένη, αντιμέτωπη με μια λέξη που δεν είχε ενταχθεί ως τότε στο λεξιλόγιό της.

«Συγχωρείτε τους εχθρούς σας, σενιορίτα;»

Η Πιλάρ έγνεψε αρνητικά.

«Δεν έχω εχθρούς. Όμως αν είχα...»

«Ναι;»

Την παρατηρούσε γοπετευμένος πάλι από το γλυκό, σκληρό στόμα, που μειδιούσε.

«Αν είχα κάποιον εχθρό... αν κάποιος με μισούσε κι εγώ τον

μισούσα... τότε θα έκοβα το λαρύγγι του εχθρού μου να... έτσι...» είπε με βαριά φωνή η Πιλάρ και έκανε μια χαρακτηριστική χειρονομία. Ήταν τόσο γρήγορη και αδιάτακτη, που ο Στίβεν Φαρ για μια στιγμή σάσισε.

«Είστε μια αιμοδιψής νεαρή γυναίκα!» σχολίασε.

«Εσείς τι θα κάνετε με τον εχθρό σας;» ρώτησε η Πιλάρ σαν να ήταν το ζήτημα απλούστατο.

Ο Στίβεν αιφνιδιάστηκε, απέμεινε να την κοιτάζει και τελικά γέλασε δυνατά.

«Αναρωτιέμαι...» είπε. «Αναρωτιέμαι!»

«Μα, δεν μπορεί... ξέρετε», είπε η Πιλάρ αποδοκιμαστικά.

Εκείνος συγκράτησε το γέλιο του, πήρε ανάσα και μίλησε με σιγανή φωνή.

«Ναι. Ξέρω...»

Τότε, αλλάζοντας ξαφνικά τόνο και ύφος, ρώτησε:

«Τι σας έκανε να έρθετε στην Αγγλία;»

Η Πιλάρ απάντησε κάπως συνεσταλμένα.

«Πηγαίνω να μείνω με κάτι συγγενείς μου... Άγγλους συγγενείς μου».

«Κατάλαβα».

Εκείνος έγειρε στην πλάτη του καθίσματός του και βάλθηκε να την παρατηρεί, προσπαθώντας να φανταστεί τι είδους άνθρωποι ήταν εκείνοι οι Άγγλοι συγγενείς στους οποίους αναφέρθηκε η νεαρή γυναίκα, πώς θα αντιμετώπιζαν αυτή την άγνωστη Ισπανίδα... προσπαθούσε να τη φανταστεί χριστουγεννιάτικα ανάμεσα στα μέλη μιας μετρημένης βρετανικής οικογένειας.

«Είναι όμορφα στη Νότια Αφρική, ναι;» ρώτησε η Πιλάρ.

Ο Στίβεν άρχισε να της μιλά για τη Νότια Αφρική. Εκείνη τον άκουγε με την προσοχή και την ικανοποίηση ενός παιδιού που του αφηγούνται μια ιστορία. Του άρεσαν οι αθώες αλλά εύστοχες ερωτήσεις της και διασκέδαζε με τη σειρά του, μετατρέποντας την αφήγηση σε ενός είδους παραμύθι, με τις σχετικές υπερβολές.

Η επιστροφή των κανονικών επιβατών της καμπίνας τερμάτι-

σε αυτή τη συζήτηση. Ο Στίβεν σηκώθηκε, της χαμογέλασε κοιτώντας τη στα μάτια και επέστρεψε ξανά στον διάδρομο.

Όπως παραμέρισε για μια στιγμή στο κατώφλι, προκειμένου να περάσει στην καμπίνα μια ηλικιωμένη κυρία, το βλέμμα του στάθηκε στην ετικέτα που κρεμόταν από την ολοφάνερα ξενική ψάθινη βαλίτσα της Πιλάρ. Διάβασε το όνομα με ενδιαφέρον... *Δεσποινίς Πιλάρ Εστραβάδος*. Ύστερα, καθώς τα μάτια του έφταναν στη διεύθυνση, γούρλωσαν, αδυνατώντας να πιστέψουν αυτό που έβλεπαν, αλλά και για κάποιον άλλο λόγο: *Γκόρστον Χολ, Λόνγκντεϊλ. Άντλσφιλντ*.

Στράφηκε ελαφρά προς το μέρος της, κοιτάζοντάς την επίμονα με μια νέα έκφραση, αυτή τη φορά απορίας, ενόχλησης και καχυποψίας... Πέρασε έξω στον διάδρομο και στάθηκε εκεί καπνίζοντας ένα τσιγάρο συνοφρυωμένος, χαμένος στις σκέψεις του...

III

Στο μεγάλο, χρυσομπλέ σαλόνι του Γκόρστον Χολ ο Άλφρεντ Λι και η Λίντια, η σύζυγός του, κάθονταν και συζητούσαν τα σχέδιά τους για τα Χριστούγεννα. Ο Άλφρεντ ήταν ένας μεσήλικας με γεμάτο σώμα, καλοσυνάτο πρόσωπο και μειλίχια καστανά μάτια. Η φωνή του, όταν μιλούσε, ήταν ήσυχη, ακριβής, με ιδιαίτερα καθαρή άρθρωση. Το κεφάλι του έμοιαζε χωμένο ανάμεσα στους ώμους του και για κάποιον περίεργο λόγο ανάδινε μια αίσθηση αδράνειας. Η Λίντια, η σύζυγός του, θύμιζε ένα ζωηρό, λυγρόκορμο κυνηγόσκυλο. Ήταν εντυπωσιακά λεπτή, όμως οι κινήσεις της είχαν μια σβελτάδα, μια αλαφιασμένη χάρη.

Δεν υπήρχε ίχνος ομορφιάς στο αφρόντιστο, ταλαιπωρημένο πρόσωπό της, το οποίο όμως φανέρωνε αξιοπρέπεια. Η φωνή της ήταν γοπτευτική.

«Ο πατέρας επιμένει! Δεν υπάρχει κανένα περιθώριο συζήτησης», είπε ο Άλφρεντ.

Η Λίντια συγκράτησε μια ξαφνική κίνηση ενόχλησης.

«Είναι ανάγκη να υποχωρείς πάντοτε σε ό,τι λέει;» τον ρώτησε.

«Ηλικιωμένος άνθρωπος είναι, καλή μου...»

«Α, το ξέρω... το ξέρω!»

«Πιστεύει πως πρέπει να γίνεται το δικό του».

«Φυσικά, αφού πάντοτε το δικό του γίνεται!» είπε ξερά η Λίντια. «Όμως κάποια στιγμή, Άλφρεντ, θα χρειαστεί να πατήσεις κι εσύ πόδι».

«Τι εννοείς, Λίντια;»

Απέμεινε να την κοιτάζει, τόσο ολοφάνερα ταραγμένος και σα-
στισμένος, που προς στιγμήν η γυναίκα δάγκωσε το χείλος της και
δεν έδειχνε σίγουρη αν έπρεπε να συνεχίσει.

Ο Άλφρεντ Λι επανέλαβε:

«Τι εννοείς, Λίντια;»

Εκείνη σήκωσε τους λεπτούς, χαριτωμένους ώμους της.

«Ο πατέρας σου... έχει μια τάση να γίνεται... τυραννικός...» εί-
πε προσπαθώντας να επιλέξει φρόνιμα τα λόγια της.

«Γέρος άνθρωπος είναι».

«Και θα γεράσει ακόμη περισσότερο. Επομένως, θα γίνει ακό-
μη πιο τυραννικός. Πού θα σταματήσει αυτή η ιστορία; Ήδη μας
υπαγορεύει πλήρως πώς να ζούμε. Τίποτα δεν μπορούμε να σχε-
διάσουμε μόνοι μας! Και αν το κάνουμε, είναι σίγουρο πως θα τα-
ραχτεί».

«Ο πατέρας θεωρεί πως πρέπει να έχει προτεραιότητα. Είναι
πολύ καλός απέναντί μας, μην το ξεχνάς», είπε ο Άλφρεντ.

«Α! Καλός απέναντί μας!»

«Πολύ καλός απέναντί μας».

Ο Άλφρεντ χρωμάτισε τη φωνή του με ένα ίχνος αυστηρότητας.

«Από οικονομικής άποψης θες να πεις;» ρώτησε ψύχραιμα η
Λίντια.

«Ναι. Τα θέλω του είναι πολύ απλά. Όμως ποτέ δε μας στερεί
χρήματα. Μπορείς να διαθέτεις ό,τι νομίζεις σε φουστάνια και για
το σπίτι αυτό, και οι λογαριασμοί πληρώνονται χωρίς την παρα-

μικρή μουρμούρα. Μόλις την περασμένη εβδομάδα μάς χάρισε ένα καινούργιο αυτοκίνητο».

«Σε ό,τι έχει να κάνει με τα χρήματα, ο πατέρας σου είναι πολύ γενναιόδωρος, το ομολογώ», είπε η Λίντια. «Όμως σε αντάλλαγμα έχει την απαίτηση να φερόμαστε σαν σκλάβοι».

«Σκλάβοι;»

«Αυτό είπα. Αφού σκλάβος του είσαι, Άλφρεντ. Αν αποφασίσουμε να πάμε κάπου οι δυο μας και ο πατέρας σου ξαφνικά θελήσει να μην πάμε, ακυρώνεις τις κρατήσεις και παραμένεις εδώ χωρίς να πεις κουβέντα! Αν του έρθει να μας στείλει κάπου, πηγαίνουμε... Δική μας ζωή δεν έχουμε... καμία ανεξαρτησία».

«Θα προτιμούσα να μη μιλάς έτσι, Λίντια», είπε ο σύζυγός της ταραγμένος. «Φαίνεσαι αχάριστη. Ο πατέρας μου έχει κάνει τα πάντα για εμάς...»

Εκείνη δαγκώθηκε και συγκράτησε την απάντηση που είχε στα χείλη της. Σήκωσε πάλι εκείνους τους λεπτούς, χαριτωμένους ώμους.

«Ξέρεις, Λίντια, ο πατέρας σου έχει πολύ μεγάλη αδυναμία...» είπε ο Άλφρεντ.

«Εγώ, πάλι, καμία αδυναμία δεν του έχω», αποκρίθηκε η σύζυγός του καθαρά και χωρίς περιστροφές.

«Λίντια, στενοχωριέμαι όταν σε ακούω να μιλάς έτσι. Είναι πολύ σκληρό...»

«Μπορεί. Όμως κάποιες φορές ο άνθρωπος αισθάνεται την ανάγκη να πει την αλήθεια».

«Αν ήξερε ο πατέρας...»

«Ο πατέρας σου γνωρίζει άριστα ότι δεν τον συμπαθώ! Και αυτό είναι κάτι που τον διασκεδάζει, νομίζω».

«Αλήθεια, Λίντια, είμαι βέβαιος πως έχεις άδικο σε αυτό. Πολλές φορές μου έχει σχολιάσει πόσο γοητευτική βρίσκει τη στάση σου».

«Προφανώς είμαι πάντοτε ευγενής. Και θα συνεχίσω να είμαι. Απλώς σε ενημερώνω για να ξέρεις τι πραγματικά αισθάνο-

μαι. Αντιπαθώ τον πατέρα σου, Άλφρεντ. Θεωρώ πως είναι ένας κακόψυχος, τυραννικός γέρος. Σε καταπιέζει και εκμεταλλεύεται την αδυναμία που του έχεις. Κανονικά, έπρεπε να είχες πατήσει πόδι εδώ και χρόνια».

«Αρκετά, Λίντια. Σε παρακαλώ, μην πεις κάτι περισσότερο», είπε ο Άλφρεντ αυστηρά.

Εκείνη αναστέναξε.

«Συγγνώμη. Μπορεί να κάνω λάθος... Ας μιλήσουμε για το τι θα κάνουμε αυτά τα Χριστούγεννα. Πιστεύεις, αλήθεια, πως θα έρθει ο αδελφός σου, ο Ντέιβιντ;»

«Γιατί να μην έρθει;»

Η Λίντια δε φαινόταν και τόσο σίγουρη.

«Ο Ντέιβιντ είναι... ιδιότροπος. Χρόνια έχει να έρθει στο σπίτι, μην το ξεχνάς. Ήταν τόσο αφοσιωμένος στη μητέρα σας... Το μέρος αυτό τον κάνει να αισθάνεται... κάπως».

«Ο Ντέιβιντ ανέκαθεν εκνεύριζε τον πατέρα», είπε ο Άλφρεντ, «με τις μουσικές του και τον ονειροπαρμένο τρόπο του. Μπορεί, βέβαια, να ήταν και ο πατέρας αυστηρός απέναντί του κάποιες φορές. Όμως νομίζω πως ο Ντέιβιντ και η Χίλντα τελικά θα έρθουν. Χριστούγεννα έχουμε, άλλωστε».

«Επί Γης ειρήνη, εν ανθρώποις ευδοκία», είπε η Λίντια. Το ντελικάτο στόμα της ανασπώθηκε ειρωνικά. «Ποτέ δεν ξέρεις! Ο Τζορτζ και η Μάγκνταλεν έρχονται, πάντως. Ειδοποίησαν πως πιθανότατα θα εμφανιστούν κάποια στιγμή αύριο. Φοβάμαι πως η Μάγκνταλεν θα βαρεθεί τρομερά».

«Τι έπιασε τον αδελφό μου τον Τζορτζ και παντρεύτηκε μια κοπέλα είκοσι χρόνια νεότερή του δεν μπορώ να καταλάβω! Μια ζωή έτσι ανόητος ήταν!» σχολίασε κάπως ενοχλημένος ο Άλφρεντ.

«Στη δουλειά του, μια φορά, είναι πολύ πετυχημένος», απάντησε η Λίντια. «Οι ψηφοφόροι της περιφέρειάς του τον έχουν σε εκτίμηση. Θεωρώ πως η Μάγκνταλεν τον βοηθά πολύ σε πολιτικό επίπεδο».

«Δε νομίζω πως τη συμπαθώ ιδιαίτερα», είπε ο Άλφρεντ. «Πα-

ραεΐναι εμφανίσιμη... και είναι φορές που μου φέρνει στον νου εκείνες τις όμορφες πέρλες... έχουν μια ροδαλή όψη και μια κάπως κέρινη αίσθηση...» Κούνησε το κεφάλι του.

«Και τι πάει να πει αυτό, πως μέσα είναι σκάρτες;» αναρωτήθηκε η Λίντια. «Τι αλλόκοτο σχόλιο, Άλφρεντ!»

«Αλλόκοτο γιατί;»

«Επειδή συνήθως είσαι άνθρωπος με χρυσή καρδιά. Πολύ δύσκολα θα πεις κακή κουβέντα για οποιονδήποτε. Είναι φορές που εκνευρίζομαι μαζί σου επειδή δεν είσαι αρκετά... αχ, πώς να το πω... αρκετά καχύποπτος... αρκετά ψημένος στο πώς είναι ο κόσμος!»

Ο σύζυγός της χαμογέλασε.

«Ο κόσμος, όπως λέω πάντοτε, είναι έτσι όπως τον φτιάχνεις εσύ».

«Όχι! Το κακό δε βρίσκεται απλά στη σκέψη του ανθρώπου», αποκρίθηκε απότομα η Λίντια. «Το κακό υπάρχει! Απλώς εσύ μοιάζεις να μην αντιλαμβάνεσαι την ύπαρξη του κακού στον κόσμο. Εγώ, πάλι, την αντιλαμβάνομαι. Την αισθάνομαι. Ανέκαθεν την αισθανόμουν, εδώ, μέσα σε αυτό το σπίτι...» Δάγκωσε το χείλος και απέστρεψε το βλέμμα της.

«Λίντια...» έκανε να πει ο Άλφρεντ.

Εκείνη, όμως, σήκωσε μεμιάς την παλάμη για να τον σταματήσει, ενώ το βλέμμα της εστίαζε σε ένα σημείο πίσω από τον ώμο του. Ο Άλφρεντ έκανε μεταβολή.

Ένας μελαχρινός άνδρας με λείο πρόσωπο στεκόταν διακριτικά εκεί.

«Τι συμβαίνει, Χόρμπερι;» ρώτησε η Λίντια αυστηρά.

Η φωνή του Χόρμπερι ακούστηκε σιγανή, ένα σεβαστικό μουρμουρητό και τίποτα περισσότερο.

«Ο κύριος Λι, κυρία, μου ζήτησε να σας ενημερώσω πως θα έρθουν ακόμη δύο καλεσμένοι για τα Χριστούγεννα και να τους ετοιμάσετε δωμάτια».

«Ακόμη δύο καλεσμένοι;» επανέλαβε η Λίντια.

«Μάλιστα, κυρία, ακόμη ένας κύριος και μια νεαρή κυρία», είπε ατάραχος ο Χόρμπερι.

«Μια νεαρή κυρία;» είπε ο Άλφρεντ απορημένος.

«Έτσι είπε ο κύριος Λι, κύριε».

«Πηγαίνω επάνω να του μιλήσω...» είπε αμέσως η Λίντια.

Ο Χόρμπερι έκανε ένα μικρό βήμα, μια υποψία κίνησης, αρκετό όμως για να σταματήσει επιτόπου το γρήγορο βήμα της Λίντια.

«Με συγχωρείτε, κυρία, όμως ο κύριος Λι παίρνει τον απογευματινό ύπνο του. Ζήτησε ρητά να μην τον ενοχλήσει κανείς».

«Μάλιστα», είπε ο Άλφρεντ. «Φυσικά, δε θα τον ενοχλήσουμε».

«Σας ευχαριστώ, κύριε». Ο Χόρμπερι αποσύρθηκε.

«Πώς αντιπαθώ αυτόν τον άνθρωπο!» είπε χολωμένη η Λίντια. «Γυροφέρνει στο σπίτι αθόρυβα σαν γάτα! Αδύνατον να τον ακούσεις να κινείται».

«Ούτε κι εγώ τον συμπαθώ ιδιαίτερα. Όμως ξέρει τη δουλειά του. Δεν είναι εύκολο να βρεις ικανό νοσοκόμο. Και ο πατέρας τον συμπαθεί, πράγμα σημαντικό».

«Βέβαια, αυτό είναι το σημαντικό, όπως λες. Άλφρεντ, άκουσες τι είπε για κάποια νεαρή κυρία; Ποια νεαρή κυρία;»

Ο σύζυγός της έγνεψε αρνητικά.

«Ούτε που φαντάζομαι. Δεν πηγαίνει καν ο νους μου ποια θα μπορούσε να είναι».

Απέμειναν να κοιτάζονται. Τελικά η Λίντια μίλησε με μια ξαφνική σύσπαση στο εκφραστικό στόμα της.

«Ξέρεις τι νομίζω, Άλφρεντ;»

«Τι;»

«Νομίζω πως ο πατέρας σου το τελευταίο διάστημα βαριέται. Νομίζω πως έχει βαλθεί να σκαρώσει κάτι για να διασκεδάσει τα Χριστούγεννα».

«Πώς, δηλαδή, φέρνοντας δυο ξένους στην οικογενειακή συγκέντρωση;»

«Α! Δεν ξέρω τι ακριβώς έχει κανονίσει, όμως πραγματικά υποψιάζομαι πως ο πατέρας σου ετοιμάζεται να... το διασκεδάσει».

«Ελπίζω πραγματικά να αντλήσει λίγη χαρά από όλο αυτό», είπε με βαριά φωνή ο Άλφρεντ. «Ο καημένος, καθηλωμένος σε μια καρέκλα, ανάπηρος... ενώ πέρασε μια ζωή γεμάτη περιπέτειες».

«Μια ζωή γεμάτη... περιπέτειες», επανέλαβε η Λίντια.

Η παύση που έκανε πριν από την τελευταία λέξη τη χρωμάτισε με μια ιδιαίτερη, αν και ασαφή, σημασία. Ο Άλφρεντ, όμως, φάνηκε να την αντιλαμβάνεται. Αναποκοκκίνισε και έδειξε να δυσχεραίνεται.

Ξαφνικά η Λίντια αναφώνησε:

«Πώς απέκτησε έναν γιο σαν κι εσένα ούτε που μπορώ να φανταστώ! Είστε άκρως αντίθετοι χαρακτήρες. Κι εκείνος σε συναρπάζει... πραγματικά τον λατρεύεις!»

«Δε νομίζεις πως το παρατραβάς λιγάκι, Λίντια;» είπε ο Άλφρεντ κάπως ενοχλημένος. «Είναι φυσικό, θα έλεγα, ένας γιος να αγαπά τον πατέρα του. Το αντίθετο θα ήταν τελείως αφύσικο».

«Αν είναι έτσι, τότε τα περισσότερα μέλη αυτής της οικογένειας είναι... αφύσικα! Αχ, ας μη μαλώνουμε όμως! Ζητώ συγγνώμη. Σε πλήγωσα, το καταλαβαίνω. Πίστεψέ με, Άλφρεντ, ειλικρινά δεν είχα τέτοια πρόθεση. Σε θαυμάζω απεριόριστα για την... πίστη σου. Η πίστη είναι μια εξόχως σπάνια αρετή στην εποχή μας. Τι θα έλεγες να συμφωνούσαμε, ας πούμε, πως ζηλεύω; Άλλωστε οι γυναίκες υποτίθεται πως πρέπει να ζηλεύουν τις πεθερές τους... γιατί όχι, λοιπόν, και τους πεθερούς τους...»

Εκείνος πέρασε το μπράτσο του τρυφερά γύρω της.

«Παρασύρεσαι και λες πράγματα που δε χρειάζεται, Λίντια. Δεν υπάρχει κανένας λόγος να ζηλεύεις».

Εκείνη του έδωσε ένα γρήγορο, μετανιωμένο φιλή, ένα τρυφερό χάδι στην άκρη του αυτιού του.

«Το ξέρω. Όπως και να 'χει, Άλφρεντ, δεν πιστεύω πως θα ζήλευα έστω και ελάχιστα τη μητέρα σου. Μακάρι να την είχα γνωρίσει».

«Ήταν ένα άτυχο πλάσμα», είπε εκείνος.

Η σύζυγός του τον κοίταξε με ενδιαφέρον.

«Ωστε αυτή την εντύπωση σου έδινε... ένα άτυχο πλάσμα... Ενδιαφέρον».

«Τη θυμάμαι σχεδόν πάντοτε άρρωστη...» είπε αφηρημένα εκείνος. «Συχνά κλαμένη...» Κούνησε το κεφάλι του. «Δεν είχε ηθικό».

Συνεχίζοντας να τον κοιτάζει επίμονα, η Λίντια μουρμούρισε:

«Τι παράξενο...»

Όμως, όπως έκανε εκείνος να γυρίσει και να την κοιτάξει με απορία, εκείνη έσπευσε να κουνήσει το κεφάλι της και να αλλάξει θέμα συζήτησης.

«Μιας και δεν επιτρέπεται να ξέρουμε ποιοι είναι οι μυστηριώδεις καλεσμένοι μας, λέω να πάω έξω να τελειώσω με τον κήπο».

«Κάνει πολύ κρύο, καλή μου, φυσάει τσουχτερός αέρας».

«Θα τυλιχτώ καλά».

Έφυγε από το δωμάτιο. Ο Άλφρεντ Λι, έχοντας απομείνει μόνος του, στάθηκε μερικές στιγμές ακίνητος, κάπως συνοφρυωμένος, και ύστερα κατευθύνθηκε προς τη μεγάλη μπαλκονόπορτα στο βάθος του δωματίου. Έξω εκτεινόταν μια βεράντα, περιμετρικά του κτιρίου. Εκεί, έπειτα από ένα δυο λεπτά, είδε τη Λίντια να εμφανίζεται κρατώντας ένα ρηχό καλάθι. Φορούσε ένα μεγάλο χοντρό πανωφόρι. Απόθεσε το καλάθι της κάτω και καταπιόστηκε με μια τετράγωνη πέτρινη γλάστρα, ελαφρώς υπερυψωμένη σε σχέση με το ύψος του εδάφους.

Ο σύζυγός της συνέχισε να την παρακολουθεί για κάποια ώρα. Τελικά, έφυγε από το δωμάτιο, βρήκε ένα πανωφόρι και ένα κασκόλ, και βγήκε στη βεράντα από μια πλαϊνή πόρτα. Όπως προχωρούσε, συναντούσε διάφορες πέτρινες γλάστρες, φυτεμένες όλες έτσι ώστε να μοιάζουν με μικροσκοπικούς κήπους, όλες τους αποτέλεσμα των επιδέξιών χεριών της Λίντια.

Μία από αυτές αναπαριστούσε μια σκηνή από την έρημο, με λεία κιτρινωπή άμμο, μια μικρή συστάδα πράσινων φοινίκων καμωμένων από χρωματιστό τενεκέ και μια πομπή από καμήλες, συνοδευόμενες από έναν δυο μικρούς Άραβες. Κάτι πρωτόγονα

λασποκάλυβα είχαν φτιαχτεί από πλαστελίνη. Υπήρχαν ένας ιταλικός κήπος με κρηπίδες και φροντισμένα παρτέρια με λουλούδια από χρωματιστό βουλοκέρι. Υπήρχε και μια αρκτική σκηνή, με κομμάτια πράσινου γυαλιού στη θέση των παγόβουνων, και μια μικρή ομάδα πιγκουίνων. Έπειτα σειρά είχε ένας γιαπωνέζικος κήπος με κάτι πανέμορφα δέντρα νάνους, έναν καθρέφτη για νερό και γέφυρες πλασμένες από πλαστελίνη.

Τελικά, ο Άλφρεντ ήρθε και στάθηκε δίπλα της εκεί όπου δούλευε. Η Λίντια είχε απλώσει κάτω μπλε χαρτί και το είχε καλύψει με ένα γυαλί. Τριγύρω έστεκαν στοιβαγμένα βραχάκια. Εκείνη τη στιγμή άδειαζε τραχιά βότσαλα από ένα σακουλάκι και τα έστρωνε έτσι ώστε να μοιάζουν με παραλία. Ανάμεσα στα βράχια έστεκαν μερικοί μικροί κάκτοι.

Η Λίντια μονολογούσε.

«Ναι, έτσι ακριβώς είναι... ακριβώς όπως το θέλω».

«Τι είναι αυτό το καινούργιο έργο τέχνης;» ρώτησε ο Άλφρεντ.

Η Λίντια αιφνιδιάστηκε, καθώς δεν τον είχε ακούσει να πλησιάζει.

«Αυτό; Α, η Νεκρά Θάλασσα, Άλφρεντ. Σου αρέσει;»

«Κάπως άνυδρη δεν είναι;» είπε εκείνος. «Δε θα έπρεπε να έχει λίγο περισσότερη βλάστηση;»

Η Λίντια έγνεψε αρνητικά.

«Έτσι έχω φανταστεί τη Νεκρά Θάλασσα. Άλλωστε είναι... νεκρή, καταλαβαίνεις...»

«Δεν είναι τόσο όμορφη σκηνή όσο μερικές από τις άλλες».

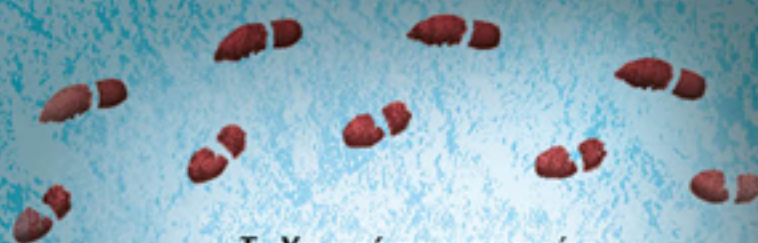
«Δεν προορίζεται να είναι ιδιαίτερα θελκτική».

Ακούστηκαν βήματα στη βεράντα. Ένας ηλικιωμένος μπάτλερ, ασπρομάλλης και ελαφρώς κυρτός, πλησίαζε προς το μέρος τους.

«Η κυρία Τζορτζ Λι στο τηλέφωνο, κυρία. Ρωτά να μάθει αν θα εξυπηρετούσε να έρθουν με τον κύριο Τζορτζ κάποια στιγμή ως τις πέντε και μισή αύριο...»

«Ναι, πες της πως δεν υπάρχει κανένα πρόβλημα».

«Σας ευχαριστώ, κυρία».

Τα Χριστούγεννα συναντάμε
μια έντονη υποκρισία,
μια υποκρισία με κίνητρο αγαθό,
αλλά σε κάθε περίπτωση
δεν παύει να συνιστά υποκρισία!

Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ
psychogios.gr

Κωδ. Μικτού: 29093